

Να δημιουργούμε δίκτυο αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης μεταξύ μας και με όποιον τα έχει ανάγκη βασιζόμενοι στις αρχές της αυτοοργάνωσης, του σεβασμού και της ισότητας χωρίς εξαιρέσεις. **Ήδη συλλέγουμε και μοιραζόμαστε** είδη πρώτης ανάγκης για όσες τα χρειάζονται.

Να διεκδικούμε να μη μείνει κανείς στις γειτονίες μας χωρίς ποιοτική τροφή, σπίτι, πρόσβαση στις δομές υγείας, περίθαλψη και δυνατότητα μετακίνησης. Να στηρίζουμε έμπρακτα αυτές που πάντα “εξαιρούνται”, τους “αόρατους” της κοινωνίας, τις μετανάστριες, τους άστεγους, τις φυλακισμένες, τους ψυχικά ευάλωτους, τις τοξικοεξαρτημένες.

Να συμμετέχουμε και να στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε αγώνες που ανοίγονται από εργασιακά σωματεία, σωματεία βάσης, πρωτοβουλίες εργαζομένων, επιδιώκοντας να εμποδίσουμε τις απολύσεις, την εφαρμογή των μισθών επαιτείας, την ελαστική και μαύρη εργασία (που ξεχειλώνεται με την τηλεργασία).

Να υπερασπιζόμαστε την αξιοπρέπεια στη δουλειά απέναντι στις αυθαιρεσίες των αφεντικών που σε σύμπραξη με τις κυβερνήσεις νομοθετούν τα νεοφιλελεύθερα πειράματά τους στις πλάτες μας.

Να μην επιτρέπουμε το περιβάλλον να αφεθεί στις ληστρικές διαθέσεις των κάθε είδους επενδυτριών (εξορυκτικές εταιρείες γαιανθράκων, μεταλλευτικές εταιρείες, συμπράξεις αιολικών πάρκων, ιδιωτικοποιήσεις ακτών-παραλιών).

Να επανακτούμε με την παρουσία μας τους δρόμους και τους δημόσιους χώρους. Με αφετηρία τις γειτονίες μας, αντιστεκόμαστε στην αστυνομοκρατία και την κουλτούρα ρουφιανιάς που καλλιεργείται.

Απαντάμε ότι στον διαρκή κοινωνικό και ταξικό πόλεμο που υπήρχε, υπάρχει και που θα υπάρχει μετά και από αυτή την κρίση, είμαστε κομμάτι των από τα κάτω αυτής της κοινωνίας και δε θα υποχωρήσουμε.

Συνεχίζουμε, αυτοοργανωμένα, αλληλέγγυα, ισότιμα
και στεκόμαστε ο ένας δίπλα στην άλλη

Καμία μόνη - Κανένας μόνος

Όταν φορέσαμε τις μάσκες πέσαν οι δικές τους

Βιώνουμε μια πρωτόγνωρη κατάσταση. Η εξέλιξη μέσα σε μόνο λίγες μέρες της πανδημίας του COVID-19 σε μια άνευ προηγουμένου υγειονομική κρίση αποκαλύπτει την κραυγαλέα αδυναμία του συστήματος υγείας να διασφαλίσει το αγαθό της υγείας και της ζωής, λόγω της επί χρόνια εντεινόμενης απαξίωσης και της ραγδαίας εμπορευματοποίησής του. Ταυτόχρονα παρατηρούμε ότι η ταχεία εξάπλωση της πανδημίας σχετίζεται με τον τρόπο παραγωγής, την αστικοποίηση και τον συνωστισμό μας σε πόλεις-τέρατα. Τα αποτελέσματα αυτά είναι έκδηλα σε παγκόσμιο επίπεδο στην εξέλιξη της πανδημίας σε Ευρώπη, ΗΠΑ και Ασία.

Συγκεκριμένα, σε ό,τι αφορά την Ελλάδα είναι γνωστό ότι το δημόσιο σύστημα υγείας έχει αποδεκατιστεί ως αποτέλεσμα της οικονομική κρίσης και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόζονται στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος. Οι χρηματοδοτήσεις που θα έπρεπε να δίνονται με σκοπό την αναβάθμιση και τον εκσυγχρονισμό του δημόσιου συστήματος υγείας όπως επίσης και για την έρευνα και την πρόληψη ασθενειών και πανδημιών (όπως ο ιός του COVID-19), διανέμονται στον ιδιωτικό τομέα και στις μεγάλες φαρμακοβιομηχανίες. Από την αρχή της πανδημίας οι καταγγελίες γιατρών και νοσηλευτών για υποστελέχωση και ελλείψεις σε εξοπλισμό υπήρξαν αποκαλυπτικές και γι' αυτό επιμελώς αποσιωπήθηκαν από τα ΜΜΕ ή διασκεδάστηκαν με παλαμάκια. Η απογύμνωση του δημόσιου συστήματος υγείας αποπειράθηκε να συγκαλυφθεί με διαταγές και οδηγίες προς τον κόσμο από τον οποίο ζητούσαν αν νοσήσει να μείνει στο σπίτι και να επικοινωνήσει με τον οικογενειακό του γιατρό. Ακόμα και τώρα, αντί για μια γενναία επιχορήγηση του συστήματος υγείας ενισχύοντας το με εξοπλισμό και προσωπικό, γίνονται εκκλήσεις για δωρεές και εθελοντική εργασία από φοιτητές και συνταξιούχους που έχουν σχέση με το χώρο της υγείας. Παράλληλα παρουσιάζονται ως εθνικοί ευεργέτες κλινικάρχες, καναλάρχες και λοιποί επιχειρηματίες, που επιχορηγήθηκαν με δεκάδες εκατομμύρια ευρώ για να στηρίξουν και να διαφημίσουν το κυβερνητικό έργο.

Αντιμέτωποι λοιπόν με τις συνέπειες της πανδημίας και γνωρίζοντας τις αδυναμίες του δημόσιου συστήματος υγείας, οδηγηθήκαμε να απομονωθούμε σπίτι με σκοπό να προστατεύσουμε εμάς και την κοινωνία. Η επιλογή μας αυτή δεν αποτελεί απόδειξη του ότι υιοθετήσαμε το δόγμα της ατομικής ευθύνης που προωθεί η κυβέρνηση, αλλά την παραδοχή της επικινδυνότητας της κατάστασης από πλευράς μας και της παράλληλης συνειδητοποίησης της ανικανότητας του κράτους να ανταπεξέλθει. Παρά την προσπάθειά τους λοιπόν να κεφαλαιοποιήσουν την ως τώρα

έκβαση της πανδημίας, στην πραγματικότητα η μοναδική "συνεισφορά" του κράτους στην αντιμετώπισή της ήταν η λειτουργία του ως κατασταλτικός μηχανισμός και εισπράκτορας προστίμων.

Η κρατική διαχείριση της πανδημίας

Ευκαιρία για ασκήσεις ελέγχου: Οι κυβερνήσεις, στο όνομα της έκτακτης ανάγκης, προχώρησαν στον περιορισμό βασικών ελευθεριών με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου (απαγόρευση κυκλοφορίας, διαμόρφωση διαδικασιών εξατομικευμένου ηλεκτρονικού ελέγχου με τον ηλεκτρονικό ιατρικό φάκελο, κ.λπ.), προωθώντας έτσι νέες τεχνικές ελέγχου και επιτήρησης, σαν έκφραση μίας βιοπολιτικής διαχείρισης που μπορεί να χρησιμοποιηθεί και μετά κρίσης. Οι ασκήσεις ελέγχου που εφαρμόστηκαν και θα συνεχίζονται να εφαρμόζονται, είναι μια ευκαιρία για να εμπεδωθεί από μεγάλα τμήματα του πληθυσμού η στάση του υπηκόου απέναντι στο κράτος "σωτήρα" και "τιμωρό", που μπορεί και πρέπει να έχει τον πλήρη έλεγχο της σκέψης, της συμπεριφοράς και της ζωής μας.

Υπάρχουν και οι εξαιρέσεις (ή καλύτερα οι αντιφάσεις): Η έκτακτη ανάγκη χρησιμοποιείται κατά το δοκούν από το κράτος. Εν μέσω πανδημίας δεν ανεστάλη η λειτουργία επιχειρήσεων και βιομηχανιών όπου εργαζόμενες-οι συνεχίζουν να δουλεύουν σε κλειστούς χώρους χωρίς τα απαραίτητα μέσα ατομικής προστασίας. Το κράτος αδιαφόρησε πλήρως για χιλιάδες άστεγες, για φυλακισμένους, μετανάστριες που βρίσκονται έγκλειστες και έκθετοι σε χώρους όπου ανέκαθεν είχαν ελλιπή υγειονομική υποδομή, αποδεικνύοντας την ύπαρξη "αναλώσιμων" πληθυσμών ως δομικό στοιχείο της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης και γενικότερα του καπιταλισμού.

Μια καλή αφορμή για επίθεση στην εργασία: Μετά από δεκαετίες ολοένα αυξανόμενης επίθεσης στα κοινωνικά αγαθά και την εργασία, οι αγορές, οι τράπεζες και τα αφεντικά βρίσκουν το χώρο και τους υποστηρικτές για να δρομολογήσουν ένα νέο κύμα διάλυσης του κοινωνικού ιστού και των εργασιακών δικαιωμάτων προωθώντας τις απολύσεις, τη μερική απασχόληση, την τηλεργασία, την εθελοντική εργασία και τον υποκατώτατο μισθό της τάξης των 530€ μεικτά. Με τις εξαγγελίες τους ήδη μας προϊδεάζουν ότι η επερχόμενη κρίση θα είναι χειρότερη από αυτήν του 2008

Η σύσταση του "Υπουργείου Αλήθειας": Η πραγματικότητα περιγράφεται με πολύ διαφορετικούς όρους, διαστρεβλώνεται και χρησιμοποιείται ανάλογα με τις κυβερνητικές προθέσεις. Τα εγχώρια ΜΜΕ προπαγανδίζουν απροσημάτιστα τις κυβερνητικές εντολές με την πλειοψηφία των δημοσιογράφων να λειτουργούν ως

έμμισθοι υπάλληλοι του κράτους. Κυβέρνηση και ΜΜΕ εργαλιακά και κατά καιρούς διαχωρίζουν τους ανθρώπους σε καλούς/κακούς, ομοεθνείς/αλλοεθνείς, ομόθρησκους/αλλόθρησκους χρήσιμους/άχρηστους, υποδαυλίζοντας με αυτόν τον τρόπο τον κοινωνικό νεοσυντηρητισμό και καλλιεργώντας φαινόμενα και νοοτροπίες ρουφιανιάς και κοινωνικού αυτοματισμού. Σήμερα λοιπόν κάνουν λόγο για "υπεύθυνους" και "ανεύθυνους". Ο διαχωρισμός αυτός αποτυπώνει εκ νέου την "συγγένεια" μεταξύ νεοφιλελεύθερων και ολοκληρωτικών αντιλήψεων θέτοντας τον δεύτερο πόλο, τους ανεύθυνους ως αυτούς που σε αυτήν τη συγκυρία υποσκάπτουν την "εθνική ομοψυχία" και την συντεταγμένη "εθνική προσπάθεια" έναντι της κοινής απειλής.

Να συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας, να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας

Η φύση του ιού αξιοποιήθηκε ως εργαλείο για την προώθηση μιας παραμορφωτικής εξισωτικής διαδικασίας που καθιστά τον καθένα και την καθεμία μας μια αδιαχώριστη μονάδα μέσα στο "ομογενοποιημένο" εθνικό σύνολο. **Όμως δε ματώνουμε όλοι το ίδιο, δε στερούμαστε όλες το ίδιο, δεν απολαμβάνουμε όλοι τις ίδιες υπηρεσίες υγείας και στην μετά τον κορονοϊό εποχή δεν θα είμαστε όλες στην ίδια θέση.** Εμείς θα βρεθούμε άνεργοι ή επισφαλώς εργαζόμενες με ακόμα χαμηλότερους μισθούς. Η νέα κανονικότητα, δηλαδή αυτή η νέα χειρότερη συνθήκη, θα μας επιβληθεί υπό το βάρος της αναπλήρωσης του χαμένου -για την οικονομία- χρόνου και της εθνικής ανάκαμψης.

Όταν μας επιβάλουν μεγαλύτερες θυσίες για το καλό της οικονομίας, λες και αυτή είναι κοινή για όλους, να είμαστε έτοιμοι να αντισταθούμε. Να μην τους αφήσουμε χώρο, να μην συναινέσουμε ούτε στον φόβο της κρατικής επιβολής, που θα έχει ισχυροποιηθεί, ούτε να αισθανθούμε την παραμικρή ευγνωμοσύνη προς το κράτος και την ιδιωτική πρωτοβουλία που μας "έσωσε". **Αν βάλουμε πλάτη, θα βρεθούμε και πάλι με την πλάτη στον τοίχο.**

Επιθυμούμε και επιδιώκουμε η Κατάληψη K14 στη νέα συνθήκη να αποτελέσει σημείο συνάντησης και αγώνα για όσους συμμερίζονται τις ανησυχίες και τις αρχές μας.

Συνεχίζουμε: **Να απαντάμε με αλληλεγγύη, με συνεχή και καθημερινό αγώνα στις γειτονιές και τους χώρους εργασίας μας.** Ακόμα και αν δεν το είχαμε καταφέρει έως τώρα, σε αυτή την προσπάθεια πλέον πρέπει να συναντηθούμε.